

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 240/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 6/2017 z 13. decembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 TdoV 6/2017 z 13. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (obvinený) bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. BB 4 T 17/2015 zo 14. októbra 2015 uznaný za vinného zo spáchania v bode 1 zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a v bodoch 1 až 4 pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Trestného zákona formou účasti ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Za uvedené bol obvinenému uložený podľa § 329 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. b), § 36 písm. j) a l), § 37 písm. h) Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Proti prvostupňovému rozsudku špecializovaného súdu podal odvolanie sťažovateľ, ako aj prokurátor a najvyšší súd ako odvolací súd ho uznesením sp. zn. 5 To 1/2016 zo 14. júla 2016 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

4. Dňa 9. mája 2017 bolo špecializovanému súdu doručené dovolanie sťažovateľa, podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu. Ako dovolacie dôvody boli (formálne) označené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že najvyšší súd ako odvolací súd sa vo svojom uznesení nijako relevantne nevysporiadal so sťažovateľom namietanou nesprávnosťou

právnej kvalifikácie skutkov, z ktorých bol obžalovaný. Špecifikácia, ktorou mal byť naplnený prvok moci a najmä prvok rozhodovania, nebola podľa sťažovateľa zrejmä z prvostupňového rozsudku špecializovaného súdu ani z obsahu uznesenia odvolacieho súdu.

6. Sťažovateľ v dovolaní ďalej namietal, že ani prvostupňový súd, ani druhostupňový súd vo svojich odôvodneniach nevysvetlili, čím konkrétne mal sťažovateľ zneužiť právomoc, ktorú mal mať v postavení verejného činiteľa – príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. Podľa sťažovateľa mal najvyšší súd ako dovolací súd snahu v napadnutom rozhodnutí konvalidovať uvedené nedostatky a v porovnaní s prvostupňovým a druhostupňovým rozhodnutím sa podrobne venoval odôvodneniu toho, čím mal byť naplnený prvok moci a prvok rozhodovania.

7. Dovolací súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

8. Sťažovateľ je toho názoru, že *„dovolací súd nemá prečo naprávať nesprávnosti v postupoch súdov, ktoré rozhodujú v rámci prvostupňového a druhostupňového konania. Ak bol dovolací súd toho názoru, že minimálne právne posúdenie ponúknuté druhostupňovým súdom je nesprávne a je potrebné ho vyložiť inak, než tomu bolo v druhostupňovom rozhodnutí, mal dovolací súd druhostupňové rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.“*

9. Sťažovateľ uvádza, že postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu bolo zasiahnuté do jeho práva na prístup k súdu a tým aj práva na spravodlivé súdne konanie, pretože proti skutočnostiam, ktoré uviedol až dovolací súd, sa nemal možnosť aktívne brániť. Sťažovateľ je toho názoru, že dovolací súd mal minimálne druhostupňové rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

10. Sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 402/2008, podľa ktorého *„Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa*

nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“.

11. Sťažovateľ uviedol: „vo svojom dovolaní som právne relevantným spôsobom spochybnil preukázanie, resp. samotnú existenciu právomoci verejného činiteľa a jej prvkov, ktoré musia byť nevyhnutne naplnené v prípadoch trestných činov - prijímania úplatku podľa ustanovenia § 329 ods. 2 TZ a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a) TZ. Som toho názoru, že po vydaní prvostupňového, ako aj druhostupňového rozhodnutia nebola nijako preukázaná a najmä zo strany súdu relevantne zdôvodnená existencia najmä prvku rozhodovania, ale ani prvku moci a takýto stav zotrval aj v rámci dovolacieho konania, zavŕšeného napadnutým rozhodnutím. V napadnutom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, zameral svoju pozornosť na odôvodnenie údajnej existencie prvku moci a prvku rozhodovania... Sám priznal, že samotné zaradenie záznamu o preverení škodovej udalosti do evidencie dopravných nehôd v sebe nezahŕňa prvok moci ani prvok rozhodovania, pričom zároveň dodal, že uvedené platí podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len v prípade, ak by išlo o evidovanie reálnej a skutočnej škodovej udalosti. Keďže v tomto prípade nešlo o evidovanie reálnej a skutočnej škodovej udalosti, tak týmto mali byť naplnené mojim konaním jednak prvok moci a prvok rozhodovania... vysvetlenie, ako ho podáva NS SR, je nesprávne. ... keďže v tomto prípade nešlo o reálnu a skutočnú škodovú udalosť, nemôže ani len samotné zaradenie záznamu o preverení škodovej udalosti do evidencie dopravných nehôd predstavovať výkon právomoci, to zn. prvok moci a prvok rozhodovania. Minimálne mám zato, že v takomto prípade určite absentuje naplnenie prvku rozhodovania. NS SR však pokračuje a výkon prvku moci a prvku rozhodovania subsumoval pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenie zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to na ustanovenie § 69 ods. 1 písm. d)..."

12. Sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie policajta vykonať dychovú skúšku je jeho právom vyzvať vodiča na to, aby sa podrobil dychovej skúške. Uvádza: «*Maximálne tu môžeme nachádzať prvok moci, avšak určite nie prvok rozhodovania... prvok rozhodovania... nemôže spočívať na tom, že sa príslušník PZ „rozhodne“ uskutočniť oprávnenie, ktoré mu priznáva zákon. Prvok rozhodovania určite nie je predstavený výkonom práva policajta na vyzvanie vodiča na výkon dychovej skúšky. Prvok rozhodovania sa musí týkať rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, ktoré je následne vynútiteľné štátnou mocou. V ustanovení § 69 ods. 1 písm. d) zákona o cestnej premávke však nie je uvedené nič, čo by sa týkalo práva alebo povinnosti právnických alebo fyzických osôb a nespomína sa tu ani nič, čo by bolo vynútiteľné štátnou mocou. Preto je odôvodnenie výkonu právomoci, ktorá by v sebe zahrňovala prvok moci a prvok rozhodovania, tak, ako to predostrel NS SR, nesprávne... v tomto prípade reálne ani neprišlo k výkonu oprávnenia policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil dychovej skúške, nakoľko k výkonu dychovej skúšky nikdy neprišlo. Preto, ak by som aj uvažoval nad tým, že výzva policajta adresovaná vodičovi, aby sa podrobil dychovej skúške, má predstavovať právomoc verejného činiteľa, ktorá v sebe zahŕňa prvok moci a prvok rozhodovania (čo však jednoznačne popieram), je potrebné v takomto prípade vziať na zreteľ to, že reálne k žiadnemu výkonu právomoci nedošlo... dovolací súd cituje ustanovenie § 69 ods. 1 písm. d) zákona o cestnej premávke s tým, že sám poukazuje na to, že práve v situácii predvídanej zákonom má dochádzať k výkonu právomoci verejného činiteľa, ktorá v sebe zahŕňa prvok moci a prvok rozhodovania. Nie je preto možné vyvodzovať záver, že aj v prípade, ak sa žiadna dychová skúška reálne nevykonala, tak došlo k výkonu právomoci. Uvedený záver NS SR, by bol v rozpore s ustanovením, na ktoré poukazuje samotný NS SR, nakoľko výkon právomoci, vychádzajúc z ustanovenia § 69 ods. 1 písm. d) zákona o cestnej premávke, prichádza teoreticky do úvahy len pri reálnom výkone výzvy adresovanej vodičovi... Keďže v mojom prípade dychové skúšky neboli reálne vykonané, nemohlo tým pádom dôjsť ani k výkonu akejkoľvek právomoci obsahujúcej prvok moci a prvok rozhodovania... NS SR, ako dovolací súd...mal snahu sa s týmito argumentmi vysporiadať, avšak... toto odôvodnenie nebolo správne...»*

13. V nadväznosti na už uvedené sťažovateľ zastáva názor, že postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva zakotveného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva obsiahnutého v čl. 5 ods. 1 dohovoru, keďže stíhanie za skutky, pri ktorých mal byť preukázaný prvok moci a prvok rozhodovania, ako aj pozbavenie osobnej slobody bolo nezákonné.

14. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 5 To 1/2016 zo 14. júla 2016, porušené boli. Taktiež, že jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 5 To 1/2016 z 14. júla 2016, porušené boli. Napokon navrhuje: *„Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 2TdoV/6/2017, zo dňa 13. 12. 2017 a vec sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vracia na ďalšie konanie.“*

15. Najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom uznesení uvádza, že je zrejmé, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Najvyšší súd uviedol: *„... zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.“* Ďalej uvádza: *«Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.»*

16. Najvyšší súd ako dovolací súd uviedol: «Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide konkrétne o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku... pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencii tohto je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia... Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

... vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcim súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.»

17. Najvyšší súd tiež uviedol, že sťažovateľ «... v dovolaní v podstate smeroval svoju argumentáciu a uplatnené námietky voči správnosti právneho posúdenia skutkov s ohľadom na nenaplnenie pojmu „verejný činiteľ“ podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona...». Túto dovolaciu námietku najvyšší súd nepovažoval za opodstatnenú. Ďalej dodal: „Pre trestnú zodpovednosť sa podľa jednotlivých ustanovení Trestného zákona vyžaduje, aby bol trestný čin spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.“

18. Najvyšší súd uviedol, že právomoc verejného činiteľa v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu „vyžaduje pre svoje naplnenie preukázanie tak prvku moci ako aj rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich právach. Nemusí pritom nevyhnutne ísť o formalizované rozhodovanie, vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie právomoci.“.

19. Najvyšší súd ako dovolací súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 5 To 1/2016 zo 14. júla 2014, kde bolo okrem iného uvedené: «skutky obvineného boli spáchané v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou osoby v služobnom pomere, pričom tieto boli riešené len ako škodové udalosti preto, že obvinený pri ich dokumentovaní založil k protokolu - záznamu o preverení oznámenia škodovej udalosti aj doklad o vykonaní dychovej skúšky s negatívnym výsledkom. Obvinený pri „dokumentovaní dopravnej nehody“ postupoval ako reprezentant orgánu verejnej moci, ktorý má povinnosť neustranne zadokumentovať škodovú udalosť tak, ako ju zistil. Pri výkone tejto jeho právomoci (dokumentovaní škodovej udalosti) konal v postavení verejného činiteľa, keď by sa dalo v podstate povedať, že tu ide o akúsi prípravnú fázu k fáze rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických či právnických osôb. Pre poisťovne je dokumentovanie (vyšetrovanie dopravnej nehody políciou) jedným z dôležitých a určujúcich kritérií pre posúdenie rizika prípadného poistného podvodu.»

20. Najvyšší súd k argumentom odvolacieho súdu dodáva: «Možno súhlasiť s dovolateľom, že len samotné „zaradenie“ záznamu o preverení škodovej udalosti (č. 1. 309 - 401, 417 - 435, 460 - 470, 487 - 494) do evidencie dopravných nehôd v zmysle § 68 ods. 1, zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v sebe nezahŕňa prvok moci ani prvok rozhodovania. To ale len vtedy ak ide výlučne o evidenciu reálnej a skutočnej škodovej udalosti bez ďalšieho. V predmetnej veci však obvinený rozhodol v súlade so svojou mocou (právomocou) o zaradení vymyslených (falošných) škodových udalostí do evidencie dopravných nehôd, a to tak, že okrem „preverenia“ záznamov o neexistujúcich škodových udalostiach sám (a to v rámci svojej rozhodovacej právomoci verejného činiteľa) sfaľšoval

dychové skúšky. K takejto činnosti mu totižto nikto nemohol dať podklady, ktoré by len preveril a zaradil do evidencie dopravných nehôd. Obvinený zištne, účelovo a úmyselne „preveril“, odobril, zlegalizoval a napokon i „vyrobil“ fake - falošný a neexistujúci - vymyslený stav.»

21. Najvyšší súd ako dovolací súd dodáva, že podľa § 69 ods. 1 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov *„Policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.“*, z čoho vyplýva, že *«len policajt konajúci ako verejný činiteľ má v zmysle § 69 ods. 1 písm. d) z. č. 8/2009 Z. z. právomoc rozhodnúť o vykonaní dychovej skúšky. Takýto postup policajta v sebe zahŕňa ako prvok moci tak aj prvok rozhodovania.*

Obvinený akože „podrobil“ dychovej skúške všetkých účastníkov škodových udalostí, ktorí by boli povinní jeho výzve vyhovieť, inak by sa dopustili trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Obvinený aby mohol zaradiť škodové udalosti (poznámka - vymyslené) do evidencie dopravných nehôd (tak aby boli následne akceptované poisťovňami ako reálne spôsobilé na plnenie) musel ich doplniť o zápisy o dychových skúškach. Tým, že dychové skúšky sám vyhotovil - sfalšoval, konal (rozhodol o výkone dychovej kontroly) ako verejný činiteľ realizujúci svoju moc - právomoc, nariadiť výkon dychovej skúšky. Okolnosť, že účastníci škodových udalostí sa reálne nepodrobili dychovým skúškam nič nemení na tom, že len obvinený mal právomoc postupovať podľa § 69 ods. 1 písm. d) z. č. 8/2009 Z. z., pričom tak aj akože postupoval.

Obvinený sfalšoval - vyhotovil zápisy o všetkých dychových skúškach, ktorým by boli účastníci škodových udalostí povinní podrobiť sa pod hrozbou veľmi vážnej ujmy, a takéto sfalšované zápisy o dychových skúškach, spolu so sfalšovanými záznamami o preverení škodových udalostí zaradil do evidencie ako pravé. Tým zneužil právomoc verejného činiteľa, pretože konal ako verejný činiteľ a v jeho konaní bol celkom zreteľne prítomný prvok moci i rozhodovania následne vynútitel'ný štátnou mocou - vid' proces vyhotovenia zápisov o vykonaní dychových skúšok.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní formálne uplatnil ako dôvod dovolania aj dôvod podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, tak k tomu uvádza dovolací súd iba toľko (viď k tomu R 47/2014 – I.), že predmetné ustanovenie nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie totiž len v nadväznosti na § 369 a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak teda dovolateľ - obvinený namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a takto musí byť aj v dovolaní označená (374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

... pre úspešne podanie dovolania je potrebné, aby bolo v ustanovení § 374 ods. 3 Trestného poriadku predpokladané pochybenie zároveň subsumovateľné pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo však v danom prípade splnené nebolo.»

II.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru.

26. Podstata sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v tvrdení sťažovateľa, že najvyšší súd ako dovolací súd „*dodatočne*“ doplňal odôvodnenia záverov prvostupňového súdu a druhostupňového súdu a „*naprával*“ nesprávnosti v ich postupoch, pričom sťažovateľ sa nemal možnosť proti týmto argumentom brániť. Sťažovateľ sa napokon nestotožnil ani so závermi dovolacieho súdu.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd neuvádzal vo svojom odôvodnení napadnutého uznesenia také skutočnosti, ktorými by sa nezaoberal už odvolací súd a ku ktorým sa už nevyjadril, prípadne nemal možnosť vyjadriť sťažovateľ, ale len argumentačne prehlboval závery odvolacieho súdu.

28. Správnosť právnej kvalifikácie skutkov namietaná sťažovateľom závisí od posúdenia prítomnosti prvku moci a prvku rozhodovania, ktoré podľa sťažovateľa pri jeho skutkoch buď úplne absentovali, alebo prinajmenšom neboli naplnené kumulatívne.

29. Ústavný súd poukazuje na odôvodnenie prítomnosti prvku moci a prvku rozhodovania tak, ako to uviedol odvolací súd aj dovolací súd, a to, že sťažovateľ spáchal

skutky v súvislosti so svojou právomocou a zodpovednosťou ako osoba v služobnom pomere. Sťažovateľ mal ako reprezentant orgánu verejnej moci nestranne zdokumentovať škodovú udalosť tak, ako ju zistil. Pri výkone svojej právomoci však vyhotovil oficiálne dokumenty o fiktívnych škodových udalostiach, ako aj oficiálne dokumenty o fiktívnych dychových skúškach a následne ich zaradil do príslušnej evidencie.

30. Najvyšší súd ako dovolací súd uviedol: *«len samotné „zaradenie“ záznamu o preverení škodovej udalosti do evidencie dopravných nehôd... v sebe nezahŕňa prvok moci ani prvok rozhodovania. To ale len vtedy ak ide výlučne o evidenciu reálnej a skutočnej škodovej udalosti bez ďalšieho.»* Sťažovateľ z toho vyvodil, že pokiaľ to platí pre reálnu škodovú udalosť, o to viac to musí platiť pre fiktívnu škodovú udalosť. Ústavný súd uvádza, že názor sťažovateľa je v tomto nesprávny, pretože pokiaľ sťažovateľ zaradí záznam o reálnej škodovej udalosti do evidencie, koná automaticky v zmysle svojich služobných povinností a nemá možnosť sa rozhodnúť, či ten-ktorý záznam vyhotoví a zaeviduje alebo nie. V prípade falošnej – nereálnej škodovej udalosti však sťažovateľ túto povinnosť nemá, keďže škodová udalosť neexistuje. Ak sa však sťažovateľ rozhodne, že vypracuje záznam o falošnej škodovej udalosti, ako aj falošnej dychovej skúške a tie následne zaeviduje v príslušnej evidencii, koná tak dobrovoľne len za základe svojho vlastného rozhodnutia, pričom zneužije právomoc, ktorá mu bola zverená, a týmto svojím konaním zasiahne do majetkových práv poškodených tým, že im vznikne povinnosť peňažného plnenia, keďže tieto falošné záznamy, o ktorých vypracovaní a zaevidovaní rozhodol výlučne sťažovateľ, sú kľúčovým podkladom pre rozhodnutie poškodených poisťovní o poistnom plnení.

31. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

32. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

33. Ústavný súd upozorňuje, že „... otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu“ (I. ÚS 509/2017).

34. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (IV. ÚS 35/02).

35. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými jeho dovolacími námietkami. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľné

a konštatuje, že mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia.

36. Ústavný súd, prihliadajúc na obsah sťažnosti, na obsah napadnutého uznesenia, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2018